

РЕШЕНИЕ

№ 1833

гр. Варна, 07.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IVA СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Мая Недкова

Членове: Константин Д. Иванов
мл.с. Ивалена Орл. Димитрова

при участието на секретаря Петя П. Петрова
като разгледа докладваното от Мая Недкова Въззивно гражданско дело № 20213100501525 по описа за 2021 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на чл.259 и сл. от ГПК.

Развива се след Решение № 17/04.06.2021г. по г.д.№ 2145/2020г. по описа на ВКС, първо г.о. , с което по жалба на Община Варна е отменено Решение № 116 от 03.02.2020г. по в.гр.дело № 2067/2019г., по описа на ВОС, като са дадени указания за продължаване на процеса по въззивната жалба на Община Варна.

Производството е образувано по въззивна жалба вх. № 63987/03.09.2019г. от Община Врана, представлявана от кмета Иван Портних, чрез процесуален представител срещу Решение № 3668/09.08.2019г. по гр.д. № 16683/2018г. на ВРС, 35, с което **Е ПРИЕТО ЗА УСТАНОВЕНО** в отношенията между СТ. ХР. ИВ., ЕГН: *****, с адрес гр. Варна, ул. „*** и ИВ. ХР. ИВ., ЕГН: 7210109065, с адрес гр. Варна, ул. „*** и Община Варна, с адрес гр. Варна, бул. „Осми приморски полк“ № 43, представлявана от Иван Портних – кмет, че ищите - СТ. ХР. ИВ., ЕГН: ***** и ИВ. ХР. ИВ., са собственици на реална част от ПИ № 10135.2563.626 по КKKP на гр. Варна с площ от 488 кв. м., оцветена в жълт цвят на скицата на л. 111 от делото, изготвена от вещото лице Ж.Б., която скица, приподписана от съда, съставлява неразделна част от съдебното решение, при граници на частта: ПИ № 10135.2563.1664, № 10135.2563.1858, № 10135.2563.64 и останалата част от 10135.2563.626, която реална част е неправилно нанесена в кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Варна, одобрени със Заповед № РД – 18 – 92/ 14.10.2008 год. на Изпълнителния директор на АГКК, като част от второстепенна улица, част от имота на ответника – 10135.2563.626, вместо като част от имот № 10135.2563.64 – собственост на ищите, на основание чл. 54, ал. 2 ЗКИР (ред. ДВ, бр. 49 от 2014 г.).

Считайки обжалваното решение за неправилно и необосновано, противоречащо на

събраните доказателства, молят за отмяната му и постановяване на друго, с което иска да бъде отхвърлен, както и да се присъдят направените по делото разноски. Излагат се съображения, че съда не е обсъдил в цялост и в съвкупност всички представени по делото доказателства, както и възраженията на ответника в отговора на исковата молба и допълнително депозираната такава с вх. № 21242 от 21.05.2019г. Излагат се твърдения, за неправилност на първоинстанционното решение поради неприложимост на разпоредбите на § 6, ал.2 и § 8, ал.1 ПР на ЗУТ, тъй като те уреждат действието на неприложените към момента на влизане в сила на този закон дворищнорегулационни планове, докато недвижимият имот, предмет на спора е отреден за улица, което е мероприятие по уличнорегулационния план, както и, че спорният имот е бил отчужден за улица със заповед № 1158 от 14.07.1998 г. на Кмета на Община Варна, която не е била обжалвана от праводателката на ишците и съответно в тази част не е била предмет на влязлото в сила решение № 83 от 30.03.2010 г. по адм.д. № 75/1999 г. на Окръжен съд-Варна, с което тази заповед е частично отменена по отношение на други лица.

В срока по чл.263, ал.2 от ГПК е постъпил отговор от насрещните по жалбата страни – СТ. ХР. ИВ. и ИВ. ХР. ИВ., в който е изразено становище за неоснователност на оплакванията срещу постановеното решение, което намират за правилно и законосъобразно. Отправени са искания за потвърждаване на решението и присъждане на сторените в съдебното производство разноски.

В съдебно заседание по същество въззивникът чрез процесуалния си представител поддържа жалбата, претендира отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което иска на ишците да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан. Претендира присъждане на разноски за всички инстанции.

В съдебно заседание по същество, въззиваемите чрез процесуалния си представител, молят жалбата да бъде отхвърлена, а решението потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на разноски. Представя писмени бележки.

За да се произнесе по спора, съставът на ВОС съобрази следното:

Производството пред ВРС е образувано по предявен от СТ. ХР. ИВ. ЕГН: ***** и ИВ. ХР. ИВ. ЕГН: 7210109065 срещу Община Варна, иск с правно основание чл. 54, ал. 2 ЗКИР, да се приеме за установено в отношенията между страните, че ишците са собственици на реална част от ПИ № 10135.2563.626 по КККР на гр. Варна с площ от 488 кв. м., при граници на частта: ПИ № 10135.2563.1664, № 10135.2563.1858, № 10135.2563.64 и останалата част от 10135.2563.626, която реална част е неправилно нанесена в кадастралната карта и кадастралните регистри, като част от второстепенна улица, част от имота на ответника – 10135.2563.626, вместо като част от имот № № 10135.2563.64 – собственост на ишците.

В исковата молба се излага, че на 15.05.2002 год. с договор за покупко -продажба ишците са придобили собствеността върху УПИ № 1063 по КП на ЖК „Бриз“ от 1977 год., идентичен с имот № 10135.2563.64 по КККР на гр. Варна. Към настоящия момент имотът се владее от ишците, а в КК и КР на гр. Варна, одобрени със Заповед № РД – 18 – 92/ 14.10.2008 год., част от този имот, с площ от 488 кв. м. е отразена като част от имот № 10135.2563.626, собственост на ответника, което поражда правния им интерес от завеждане на настоящото производство. С РП на ЖК „Бриз“ от 1993 год., част от имот № 1063, съвпадаща с процесната реална част, попада в имота на ответника. Твърди се, че планът не е приложен. Не се оспорва, че със Заповед № 1158/ 14.07.1998 год. на Кмета на Община Варна, част от имот № 1063 е отчужден. Твърди се, че тази заповед, в частта относно имот № 1063, е отменена с Решение по адм. дело № 75/ 1999 год. на ВОС. С приетия през 2001 год. РП на ЖК „Бриз – юг“, предвидената с предходния план улица се запазва, а останалата част от ПИ № 1063, на юг от пътя се придава към УПИ № УПИ № 1060 и част от имота преминава към улица. Към настоящия момент, имотите на място съответстват на КП от 1977 год. Отделно

от това, до колкото от приемане на плана от 1998 год. са изминали повече от пет години и същият не е приложен, отчуждителното действие е прекратено, автоматично. Твърди се още, че от страна е ищците е иницирана процедура по изменение на КККР, досежно имот № 10135.2563.64. Въз основа на възражение от ответника- Общината, искането е отклонено.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът – Община Варна е депозирал отговор на исковата молба, в който излага съображения за нередовност, недопустимост и неоснователност на претенцията. Оспорва иска като неоснователен. Твърди, че улицата е реализирана и е наименувана „Сирма Войвода“, като същата съставлява публична общинска собственост. Претендира отхвърляне на иска и присъждане на сторените разноски.

В открито съдебно заседание страните, чрез процесуалните си представители, поддържат изложеното в исковата молба и отговора по нея и претендират присъждане на направените по делото разноски.

Жалбата, иницирала настоящото въззивно произнасяне, е подадена в срок, от надлежно легитимирана страна, при наличието на правен интерес от обжалване, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. Обжалваното решение е валидно постановено в пределите на правораздавателната власт на съда, същото е допустимо, като постановено при наличие на положителните и липса на отрицателните процесуални предпоставки.

По отношение неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпореждането на чл. 269, ал. 1, изр. второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания.

Съдът, след съвкупния анализ на събраните по делото пред първа и въззивна инстанция доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на закона, достигна до следните фактически и правни изводи:

Предявен е положителен установителен иск с правно основание чл.54 ал.2 от ЗКИР, с уважаването на който ищците целят поправянето на КК касателно процесната реална част от закупения от тях имот, респективно оборване на презумцията по чл. 2, ал. 5 ЗКИР, че до доказване на противното кадастралните данни са верни за обстоятелствата, до които се отнасят. Иска по чл. 54, ал. 2 ЗКИР не е обуславящ по отношение на установителен или осъдителен иск за собственост,като с него се цели да се формира сила на присъдено нещо относно съществуването на правото на собственост на ищеца на посоченото от него основание и то към настоящия момент,тъй като само така може да се изпълни изискването на чл.51 ЗКИР,кадастралната карта да отразява актуално правото на собственост.При преценка на фактите по делото следва да се съобрази, че действието на така вписаните в кадастралния регистър данни е оповестително, но никога конститутивно, тъй като с вписването не се създават вещни права.

Съгласно § 1, т. 16. ЗКИР, "непълноти или грешки" са несъответствия в границите и очертанията на недвижимите имоти в кадастралната карта за урбанизирана територия спрямо действителното им състояние.

Безспорно между страните в настоящото производство и доказано от представените и приети писмени доказателства, е че:

С нотариален акт № 117/ 11.07.1996 год. В.П.С. е дарил на Л.В.С. недвижим имот в землището на гр. Варна, ЖК „Бриз“, с площ от 2100 кв. м., съставляващ парцел пл. № 1063, идентичен с пл. № 2293, кв. 21 по плана на гр. Варна.

На 15.05.2001г. ищите ИВ. ХР. ИВ. и СТ. ХР. ИВ. са закупили от Л.В.Б. недвижим имот – дворно място, с площ от 2100 дка., представляващо УПИ 1063, находящ се в гр. Варна, район „Приморски“, ЖК „Бриз“, кв. 20, като покупко – продажбата е обективизирана в НА № 34, том.2, рег.№ 5278, дело № 271 от 15.05.2001 год. на нотариус Д.С., рег.№ 192 в НК.

При одобряване на кадастралната карта със Заповед №РД-18-92 от 14.10.2008г. част от имота на ищите, а именно процесната реална част с площ от 488 кв. м. оцветена в жълт цвят на скицата на л. 111 от делото, изготвена от вещото лице инж.Ж.Б., която скица е приподписана от съда, при граници на частта: ПИ № 10135.2563.1664, № 10135.2563.1858, № 10135.2563.64 и останалата част от 10135.2563.626, е отразена като второстепенна улица част от имот № 10135.2563.626 собственост на ответника.

Със Заповед № 1158/ 14.07.1998 год. на Кмета на Община Варна са отчуждени части от недвижими имоти, включително и ПИ № 1063, като към нея е приложен оценителен протокол от 28.05.1998г. – л. 15-20 от настоящото производство. Съгласно приетите по делото, вкл. и в настоящата инстанция писмени доказателства, както и съгласно заявеното от въззиваемите в открито съдебно заседание проведено на 08.11.2021г., няма спори между страните, че процесната заповед е получена от праводателя на ищите – Л.Б., не е обжалвана и е влязла в сила, респективно възражението на въззивника в тази насока е основателно. В тази връзка следва да се има предвид, че обезщетяването на правоимащия собственик не е елемент от фактическия състав на отчуждаването, а само предпоставка за заемане на отчуждения имот / в този смисъл напр. решение № 250 от 13.07.2020 г. по гр.д. № 2955/08 г. на IV г.о; решение № 16 от 09.03.2016 г. по гр.д. № 6670/2014 г. на I г.о./ .

С влязло в сила Решение № 2121/27.11.2017г. на ВАДС са отхвърлени жалбите на С.И. и И.И. срещу Заповед № 18-8188/14.10.2016г. на Началника на СГКК гр.Варна, с която на основание чл.54 от ЗКИР е отказано изменение на КК и КР на гр.Варна, изразяващо се в изменение на границите на поземлени имоти с идентификатори 10135.2563.64, 10135.2563.63, 10135.2563.1816, 10135.2563.626 и 10135.2563.1664.

Видно от Решение № 83 от 30.03.2010 год. /влязло в сила на 29.07.2010г./ по адм. дело № 75 по описа на Варненски окръжен съд за 1999 год., Заповед № 1158/ 14.07.1998 год. на Кмета на Община Варна, с която са отчуждени части от недвижими имоти, е отменена по отношение на част от ПИ № 1063. собственост на М.Г.А. и М.В.А. – наследници на В.Л.А., починал в хода на процеса. Същата не е отменена по отношение на част от имот № 1063, кв.20 собственост на Л.В..

С молба рег.№ РД 21012726 ВН/22.06.2021г. ищите –въззиваеми са задействали процедура по отмяна на Заповед № 1158/ 14.07.1998 год. на Кмета на Община Варна касателно частта от техния имот, която е оставена без движение и до приключване на устните състезания пред настоящата инстанция няма произнасяне от Кмета на Община Варна.

От заключението на приетата по дело СТхЕ, което съда кредитира се установява, че процесният имот е част от имот пл.№ 1063 по първия кадастрален план, одобрен през 1977 г. Със ЗРП, одобрен със заповед № Г-170 от 15.09.1993 г. за имот пл.№ 1063 са били отредени два парцела-парцел XVII -1063 и парцел XVIII-1063, а част от имота с площ от около 488 кв.м попада в предвидената с този план улица пред парцелите с о.т. 4-3-2 с ширина 14 м. По всички пет последващи регулационни планове, одобрени при действието на ЗТСУ/ отм./ и на ЗУТ, относими към спорния имот, имота попада в отреждане за улица. Имота на ищите съществува на терена в кадастралните граници на ПИ 1063 по плана от 1977 год., като към настоящия момент през него не преминава предвидената в описаните регулационни планове улица с ширина 14 м.

Възражението на въззивника, че има приложена регулация за процесната реална

част от имота, доколкото улицата е именувана „Сирма войвода“ е неоснователно. По делото ответника не е представил убедителни доказателства, които да опровергават твърденията на ишците, както и посоченото от вещото лице в о.с.з. пред първоинстанционния съд, което съда кредитира като част от заключението му, че фактически и на място ишците владеят собствения си имот в границите, предвидени с КП от 1977 г., т.е. имота не е зает.

Основният спор по делото е отпаднало ли е автоматично действието на влязлата в сила Заповед за отчуждаване/ Заповед № 1158/ 14.07.1998 год. на Кмета на Община Варна/, респективно приложим ли е в настоящата хипотеза & 6 и § 8, ал.1 от ПУ на ЗУТ.

Възражението на въззивника за неприложимост на посочената норма към конкретния казус настоящия състав намира за основателно, по следните аргументи.

Съгласно разясненията дадени с Тълкувателно решение № 8 от 23.02.2016г. на ВКС по ТД № 8/2014 г., ОСГК, в производството по иска с правно основание чл. 54, ал. 2 ЗКИР съдът изследва наличието на непълнота или грешка в одобрената кадастрална карта, като се произнася и относно принадлежността на правото на собственост на спорната площ. За да бъде разрешен спорът за собственост между страните, следва да бъде преценено правното действие на приетите регулационни планове, респективно тяхното отчуждително действие по отношение на придадените по регулация части. Приложимата материалноправна уредба относно процесните отношения се съдържа в Закона за териториално и селищно устройство /отменен/, действал от 1973 г. до 2001 г., ППЗТСУ /отменен/ и Закона за устройство на територията /ЗУТ/. Предмет на доказване по делото ще са всички последователни регулационни промени, прилагането или неприлагането на дворищнорегулационните планове,уличнорегулационните планове, съответно - прекратяване на отчуждителното им действие, съобразно разрешенията, дадени в Тълкувателно решение № 3 от 15.07.1993 г. по гр. д. № 2/1993 г. на ОСГК на ВС и Тълкувателно решение № 3 от 28.03.2011 г. по т. д. № 3/2010 г. на ОСГК на ВКС, и всички други факти, водещи до промяна на границите.

Доколкото по действащия ЗУТ регулацията няма отчуждително действие, в § 6, ал.2 ПР на ЗУТ са уредени изрично отношенията по повод действащите към момента на влизане в сила на новия закон, но все още неприложени дворищнорегулационни планове, като е определен срок за прилагането им след изтичане на който отчуждителното действие на дворищнорегулационния план отпада автоматично, по силата на закона и собствеността върху придаваемите места се връща в патримониума на собственика на имота, от който са придадени. С тези аргументи ишците твърдят отпадане на отчуждетилната процедура.

В конкретиката на настоящия казус се касае за улица, която е мероприятие по плана за обществени мероприятия /уличнорегулационния план/, който за разлика от дворищнорегулационните планове, одобрени при действието на ЗТСУ/ отм./, също няма непосредствено отчуждително действие.

Процесната Заповед № 1158/ 14.07.1998 год. на Кмета на Община Варна, с която са отчуждени части от ПИ № 1063 е издадена при действието глава V, раздел I „Отчуждения и обезщетения за мероприятия на общините и държавата“, включваща издаване на Заповед за отчуждаване по чл. 95 и 98 ЗТСУ/отм. с редакцията на закона в ДВ бр. 124/1998 г./, за реализиране на мероприятията на държавата и общините и обезщетяване на собствениците на отчуждените имоти. Относно изплащане на определеното обезщетение в практиката си ВКС посочва,че обезщетяването на правоимащия собственик не елемент от фактическия състав на отчуждаването, а само предпоставка за заемане на отчуждения имот, а собствеността върху отредените за мероприятие на държавата или общините имоти се придобива от влизане в сила на заповедта по чл. 95 и 98 ЗТСУ/ отм./

След влизане в сила на ЗУТ положението на отчуждителните производства, започнали при действието на отменените разпоредби на глава V, раздел I от ЗТСУ, е уредено с § 9 от ПР – Ал.1 - За отчуждителните производства, започнали при действието на

отменените /ДВ, бр. 124 от 1998 г./ разпоредби на глава пета, раздел I от Закона за териториално и селищно устройство, по които е издадена заповед за отчуждаване и недвижимият имот е завзет до 30 октомври 1998 г., се прилагат отменените разпоредби на Закона за териториално и селищно устройство и отмененият чл. 102 от Закона за собствеността. Ал.2- В случаите, когато недвижимият имот не е завзет до 30 октомври 1998 г., заповедта за отчуждаване и за обезщетяване се отменя и производството се прекратява от кмета на общината със заповед. Посочената уредба е аналогична с предвиденото в разпоредбите на § 2 и § 3 от ПЗР на ЗИД на ЗТУС/ ДВ бр. 14/2000 г.

Т.е. предвидени са няколко: отчуждителните производства, за които няма издадена заповед за отчуждаване и не са завзети до посочената датата, се прекратяват; по отношение на тези, за които има издадена заповед за отчуждаване и са завзети до 30.10.1998 г. се прилагат отменените разпоредби на ЗТСУ и чл. 102 ЗС, а по отношение на отчуждителните производства, за които има издадена заповед за отчуждаване, но имотът не е завзет до 30.10.1998 г. заповедта за отчуждаване и обезщетяване се отменя, а отчуждителното производство се прекратява от кмета на общината.

Предвидено е , че за тези, по които е издадена отчуждителна заповед и имотът е завзет до 30.10.1998 г., се прилагат отменените разпоредби на ЗТСУ и чл. 102 ЗС, а в случаите, когато недвижимият имот не е зает до посочената дата е посочено, че заповедта за отчуждаване и обезщетяване се отменя и производството се прекратява от кмета на общината със заповед. Отмяната на отчуждаването не е по силата на закона, а е предпоставена от издаване на нарочен административен акт./Така в Решение № 17/04.06.2021г. по г.д.№ 2145/2020г. по описа на ВКС, първо г.о. /

Настоящия съдебен състав счита, че доколкото по делото е безспорно установена започнала при действието на отменените разпоредби на глава V, раздел I от ЗТСУ отчуждителна процедура - наличието на влязла в сила за заповед за отчуждаване , както и че имота отреден за улица не е завзет, са налице материалните предпоставки за отмяна на Заповед № 1158/ 14.07.1998 год. на Кмета на Община Варна.

До издаването на такава обаче, фактическия състав по отмяна на отчуждаването не е приключил и към дата на настоящото произнасяне , касателно процесния имот, не е налице грешка при заснемането на реална част от ПИ № 10135.2563.626 по КККР на гр. Варна с площ от 488 кв. м., оцветена в жълт цвят на скицата на л. 111 от делото, изготвена от вещото лице инж.Ж.Б., при граници на частта: ПИ № 10135.2563.1664, № 10135.2563.1858, № 10135.2563.64 и останалата част от 10135.2563.626, респективно ищите не са собственици на същата. Както е посочено в Решение № 587 от 29.06.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1272/2009 г., I г. о., ГК, докладчик съдията Б.Д., § 9 ПР на ЗУТ не съставлява реституционна разпоредба, а касае приключване на отчуждителни производства, започнали по реда на ЗТСУ /отм./ и незавършени към момента на влизането в сила на ЗУТ . В случаите, в които имотът не е завзет до посочената в текста дата, административното производство също е висящо и това определя компетентността на кмета да го прекрати.

С изложените мотиви обжалваното решение следва да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което иска да бъде отхвърлен като неоснователен.

Несъвпадането на изводите на двете инстанции предпоставя ревизиране на обжалваното решение и в частта за разностите.

С оглед изхода от делото, на основание чл.78 ал.3 от ГПК на въззивника следва да бъдат присъдени разноски, в размер на по 300.00 лв. юрисконсулско възнаграждение в производството по гр.дело № 16683/2018г. по описа на ВРС, в.гр.дело № 2067/2019г., както и гр.дело № 2145/2020г. по описа на ВКС, както сумите от: 108.24 лева –заплатена държавна такса в.гр.дело № 2067/2019г. и от 139.00лева –държавна такса за касационното обжалване на основание чл. 294 ал.2 от ГПК.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Решение № 3668/09.08.2019г. по гр.д. № 16683/2018г. на ВРС, 35,КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявения от СТ. ХР. ИВ., ЕГН: *****, с адрес гр. Варна, ул. „*** и ИВ. ХР. ИВ., ЕГН: 7210109065, с адрес гр. Варна, ул. „*** против Община Варна, с адрес гр. Варна, бул. „Осми приморски полк“ № 43, представлявана от Иван Портних – Кмет, **иск с правно основание чл.54 от ЗКИР** за приемане на установено, че ищците - СТ. ХР. ИВ., ЕГН: ***** и ИВ. ХР. ИВ., са собственици на реална част от ПИ № 10135.2563.626 по КККР на гр. Варна с площ от 488 кв. м., оцветена в жълт цвят на скицата на л. 111 от делото, изготвена от вещото лице инж. Ж.Б., която скица, приподписана от съда съставлява неразделна част от съдебното решение, при граници на частта: ПИ № 10135.2563.1664, № 10135.2563.1858, № 10135.2563.64 и останалата част от 10135.2563.626, която реална част е неправилно нанесена в кадастралната карта и кадастралните регистри на гр. Варна, одобрени със Заповед № РД – 18 – 92/ 14.10.2008 год. на Изпълнителния директор на АГКК, като част от второстепенна улица, част от имота на ответника – 10135.2563.626, вместо като част от имот № 10135.2563.64 – собственост на ищците, на основание чл. 54, ал. 2 ЗКИР (ред. ДВ, бр. 49 от 2014 г.).

ОСЪЖДА СТ. ХР. ИВ., ЕГН: *****, с адрес гр. Варна, ул. „*** и ИВ. ХР. ИВ., ЕГН: 7210109065, с адрес гр. Варна, ул. „*** **ДА ЗАПЛАТЯТ** на Община Варна, с адрес гр. Варна, бул. „Осми приморски полк“ № 43, представлявана от Иван Портних – Кмет сторените по делото разноски в размер на **900.00 /деветстотин / лева** юристконсулско възнаграждение и сумата от **247.34/двеста четиридесет и седем лева и тридесет и четири ст./лева** държавни такси в производствата по гр.дело № 16683/2018г. по описа на ВРС, в.гр.дело № 2067/2019г. , както и гр.дело № 2145/2020г. по описа на ВКС.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС на РБ в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____